

ממתק לשבת

חומש: ויקרא

פרשת השבוע: שמיני תשע"ט

יידום אהרון': משמעות השתיקה

בתחילת פרשתנו אנו קוראים על טרגדיה משפחתי ולאומית כאחד, בארוע השיא של חנוכת המשכן ארע אסן גדול בפטירתם של שני בני אהרון. טורחת התורה וכותבת לנו את תגובת אהרון אביהם: 'יידום אהרון', מה רצתה התורה ללמדנו בדומיה זו? המפרשים הציעו פרושים שונים לפרש שתיקה זו של אהרון. במדרש ספרא מובא שמשא אחיו של אהרון מנחם אותו בכך שהוא ידע בידעיה מוקדמת שהמשכן יתקדש בארוע קשה אך חשב שזה יהיה או במשה או באהרון וכעת מסתבר שילדי אהרון גדולים מהם. גישתו של הספרא שכלית ומנומקת, אם המשכן חייב להתקדש בפטירת צדיקים אז דע לך שבניך צדיקים ומסרו נפשם על בנייתו. אמנם הצער גדול אך יש כאן רעיון של אידיאל ומסירות נפש למען דבר גדול שמקחה את הכאב ולכן תגובתו של אהרון היתה דומיה. פרוש בכוון אחר לגמרי מתאר האברבנאל, מצבו הנפשי של אהרון כאשר קיבל את הבשורה המרה על מות שני בניו, הלם, הכחשה וחוסר רצון לקבל את הבשורה, לבו הפך כאבו, לא מבין אהרון את הסיטואציה עד כדי שנאלם דבורו וכביטויי החרף של האברבנאל: 'לא נותרה בו נשמה' אין מדובר כאן בכלל בהבנה שכלית אלא תופעה רגשית של הכחשה והתעלמות ומכאן באה הדומיה. שני הפרושים ההפוכים מבטאים תגובות שונות לתופעת האבל, רחמנא ליצלן. יש הלוקחים את האבל למחוזות רוחניים וגבוהים, מגבירים את האמונה, מתרוממים ומתעלים. האבל הוא ביטוי ומנוף לעילוי וצמיחה, החיים מקבלים משמעות אחרת לגמרי, יודעים להעריך את החיים. ויש שלוקחים את האבל למקומות של הלם, ויתור על ערך החיים, החיים פשוט מפסיקים כי אין טעם לחיים.

באה התורה ומלמדת אותנו שחלילה לנו מליפול ולשקוע באבל, אמנם בהתחלה יידום אהרון' אך אהרון הכהן ממשיך במלאכתו ובשליחותו, מרומם את שליחותו ותפקידו בעולם ומגביה את החיים ואת משמעותם. בשורות טובות! **הרב גבי קדוש**

רבנות מועצה אזורית
בני שמעון

